mos ornet melius, quàm capita regũ p̄clariſſimis gemmis diſtincta coronæ namq; harũ p̄ſtantia huius vitæ cancellis circũſcribitur: ꝗ verò ſermonib. ſpiritus coronat animum, is & iã ſecurus viuit, & vita functus fidẽti animo ad Chriſti tribunal accedit, refertus virtutibus, & ab omni labe integerrimus. Ergo quẽ tandẽ theſaurum è ſacrorũ voluminum profundo vobis efferimus? non ipſum ſapientiæ profundũ attingentes; ſed eo delapſi, quo licet. Ad precationẽ Chriſtus homines cũ vellet allicere, & eius cõmoda noſtris mentibus ꝓponere, iudicẽ inducit quendam improbum, ſæuum, ꝗ pudorẽ omnem ab oculis abieciſſet, Dei timorẽ expuliſſet ex animo. Atq; ſatis fuit iuſti

λέων οἱ λιθοκόλλητοι στέφανοι. τὸ μὲν γὰρ ἐκείνων κάλλος, τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται· ὁ δὲ τοῖς λόγοις τοῦ πνεύματος στεφανῶν τὴν ψυχὴν, καὶ νῦν μετ' ἀσφαλείας πάσης διαπερᾷ τὸν χρόνον, καὶ μετὰ τὴν τοῦ βίου τελευτὴν θαρρῶν παρίσταται τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, γέμων ἀρετῆς, καὶ καθαρεύων πάσης κακίας. ἵνα οὖν ὑμῖν θησαυρὸν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν γραφῶν κομίζομεν; οὐκ αὐτοῦ τοῦ βάθους ἁπτόμενοι τῆς σοφίας, ἀλλὰ τοσοῦτον κατιόντες, ὅσον ἐγχωρεῖ. Ἐπὶ τὴν προσευχὴν ἄγων τοὺς ἀνθρώπους ὁ Χριστὸς, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ὠφέλειαν παραστῆσαι βουλόμενος ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς, κριτὴν εἰσάγει πονηρόν τινα καὶ σκαιὸν, πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπορρίψαντα, τὸν τοῦ θεοῦ φόβον ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξελάσαντα.